

***ἀδικοφονευτός** ἐπίθ. ἀδικοφονευτέ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀδικοφονεύω.

Ὁ ἄξιος νὰ τύχη ἀδίκου φόνου, συνήθως ἐν ἀραῖς :
 Ἀδικοφονευτέ νά γ' ὁράου (νὰ σέ ἰδῶ). Πβ. ἀδικο-
 θάνατος, ἀδικοσκοτωμένος (ἰδ. ἀδικοσκοτώνω),
 ἀδικοσκοτωτός, ἀδικοφονεμένος, κακοθάνατος.

ἀδικοφονίζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδικοφονεῖς.

Ἀδίκως φονεύω : Ἄσμ.

Ὡ ἔρωτα ἐπίβουλε καὶ ἀδικοφονεῖα,
 ὅπου μ' ἀδικοφόνισες χωρὶς κάμμιν ἰδέα.

ἀδικοφορέχτης ὁ, ἀμαρτ. ἀδικοφορέχτης Βιθυν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀδικοφορῶ. Πβ. καὶ ἀφορῶ.
 Τοῦ τύπ. ἀδικοφορέχτης τὸ ρ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ θηλ.
 ἀδικοφορέχτρα. Πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
 Λεξικογρ. Ἀρχ. 87.

Ὁ ἀδίκως ὑποπτεύων τινά : Ἄσμ.

Μὴ πιστεύετε αὐτεῖννα τὴν ἀδικοφορέχτρα.

ἀδικοφόρτωμα τό, Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος καὶ τοῦ οὐσ. φόρτωμα.

Ἀδικος αἰτίασις ἔνθ' ἄν. : Ὅς αὐτὸν ἔπεσεν ἀδικοφόρ-
 τωμα σήμερα (τὸν ἐφόρτωσαν ἄδικον κατηγορίαν) Μεσσ.

ἀδικοφορτώνω Πελοπν. (Ἀρεόπ. Ἀρκαδ. Λακων.
 Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. φορτώνω.

1) Ἐνεργ. ἐπιβάλλω ἀδίκως εἰς τινὰ ἐργασίαν, ἀγγα-
 ρεῖαν Πελοπν. (Μεσσ.) : Μ' ἀδικοφόρτωσε. β) Φορτώνω
 τινὰ ὑπὲρ τὸ δέον Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) : Ἀδικοφόρτωσα
 τὸ γαῖθούρι - τ' ἄλογο Ἀρκαδ. 2) Μέσ. αἰτιῶμαί τινὰ
 ἀδίκως, ἀτόπως Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λακων. Μεσσ. κ. ἄ.) :
 Ἀκούς ἐκεῖ, καλὰ καθούμενα νὰ μᾶς ἀδικοφορτώνονται !
 Λακων. Ὅπως μ' ἀδικοφορτώνεσαι, ἔτσι νὰ σ' ἀδικοφορτω-
 θοῦν ! Ἀρεόπ. || Ἄσμ.

Ἀκούς ἐκεῖ κατάστασι, ἀκούς ἐκεῖ κακία,
 νὰ μ' ἀδικοφορτώνωνται σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία !

Λακων. 3) Παθ. καταδικάζομαι ἀδίκως εἰς πρόστιμον
 Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) : Ἀδικοφορτώθηκε αὐτός ὅς τὸ δικα-
 στήριον Λακων.

ἀδικοχαμός Κρήτ. ἀδικοχαμὸς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος καὶ τοῦ οὐσ. χαμός.

Ἀδικος ἀπώλεια.

ἀδικοχάνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. χάνω.

Ἀδίκως χάνω : Ἀχι, παιδί μου, πῶς σ' ἀδικόχασα !
 Ἀδικοχάθην αὐτός ὁ ἄθρωπος.

ἀδικῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.
 Χαλδ.) ἀδικοῦ Τσακων. ἱγῶ Ρόδ. ἀδικίζω Ἰων.
 (Κρήν.) Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἀδικῶ.

1) Διαπράττω, κάμνω ἀδικίαν πρὸς τινὰ κοιν. καὶ Πόντ.
 (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀδίκησε τὰ

ὄρφανά ! Σὲ τί σε ἀδίκησα ; Μὲ ἀδικεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές !
 — Δέ σε ἀδικῶ ! κοιν. Πολλὰ ἐδίκεσες με Τραπ. || Ἄσμ.

Ἐφώναζεν γὰρ τοὺς φτωχοὺς νὰ μὴν τοὺς ἀδικίζουν

Κύπρ. β) Ἀδίκως προσάπτω εἰς τινὰ κακὴν τινὰ
 πρᾶξιν Μέγαρ. κ. ἄ. : Μὴ με ἀδικάης, ἐνή, ἀδίκως καὶ παρα-
 λόγως Μέγαρ. 2) Βλάπτω Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ. : Ὁ Θεὸς νὰ
 ἀδικᾷ σε ! (ὁ Θεὸς νὰ σε βλάβῃ, νὰ σοῦ κάμῃ κακό ! Ἀρὰ)
 Οἶν. 3) Παθ. ὑφίσταμαι μείωσιν, ζημιώνομαι κοιν. :
 Ἀδικήθηκε μὲ τὸν ἄντρα ποῦ πῆρε. Μετοχ. 1) Ὁ ὑποστάς
 μείωσιν, ὁ ζημιωθείς κοιν. : Εἶναι ἀδικημένος ἀπὸ τὴ φύσι
 κοιν. Ὁφέτο ἀδικημένος εἶναι ὁ τόπος (ἐζημιώθη ἔνεκα
 τῆς ἀφορίας) Τῆν. 2) Ὁ παραμεληθεὶς σύνθηθ. : Τὸ
 χτήμα εἶναι ἡδιτημένο (ὁ ἀγρὸς ἔχει παραμεληθῇ) Ἀνδρ.
 (Κόρθ.)

ἀδίκως ἐπίρρ. λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀδίκως.

Κατὰ τρόπον ἀντιβαίνοντα πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὸ
 ὀρθόν, συνήθως ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἐπιρρ. παραλόγως
 σύνθηθ. : Τὸν ἐφορτώθηκε ἀδίκως καὶ παραλόγως σύνθηθ.
 Ἀδίκως σ' ἀγγάρεψα Ἡπ. || Ἄσμ.

Κόρη μου, μὴν liaίνεσαι κι ἀδίκως μὴν πεθαίνης
 (liaίνεσαι=λιγαίνεσαι, φθίνης) Τῆλ. Συνών. ἄδικα.

ἀδιμούρευτα ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιμούρευτος.

Ἄνευ διπροσωπίας, ἄνευ ὑστεροβουλίας : Ἐκεῖνοι ποῦ
 μ' ἀγαποῦνε, θέλω νὰ μ' ἀγαποῦνε ἀδιμούρευτα || Ἄσμ.

Βέβαια κι ἀδιμούρευτα καὶ διστικὰ ἀγαπῶ σε.

Ἀγάπα με ἀδιμούρευτα κι ὄχι διμουρεμένα,
 σὰν τὰ σκoiνιά τοῦ καραβιοῦ ποῦ ναι σφιχτὰ δεμένα.

Ἀντίθ. δίμουρα.

ἀδιμούρευτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διμούρευτος
 < διμουρεύω.

Ὁ μὴ ἐμφανιζόμενος ὑπὸ δύο προσωπεῖα, ὁ ἀνυστερό-
 βουλος : Νὰ κατές πῶς σ' ἀγαποῦνε καὶ πῶς εἶν' ἀδιμούρευτοι
 ἄθρῳποι (νὰ κατές = νὰ κατέχης, νὰ γνωρίζης).

ἀδιορθωσιὰ ἡ, ἀμαρτ. ἀδιορθωσὰ Κυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιόρθωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀδιόρθωτος.

ἀδιόρθωτος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. ἀδιόρθουτους Στε-
 ρελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδιόρθωτος.

1) Ὁ μὴ διωρθωμένος, ὁ μὴ ἐπιθεωρηθεὶς συνήθως
 ἐπὶ βιβλίων, χειρογράφων κττ. λόγ. σύνθηθ. : Εἶναι ἀδιόρ-
 θωτα ἀκόμη τὰ χειρόγραφα. 2) Ὁ μὴ ἐπισκευασθεὶς,
 ἀνεπισκεύαστος σύνθηθ. : Τὸ ρολόι μου εἶναι ἀδιόρθωτο.

β) Ὁ μὴ διευθετηθεὶς, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς σύνθηθ. :
 Σπίτι ἀδιόρθωτο. 3) Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν,
 ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ διορθώσῃ, ἐπὶ ἐμφύ-
 χων καὶ ἀψύχων λόγ. σύνθηθ. : Παιδί ἀδιόρθωτο. Ἐγέρασε
 κι ἀκόμη εἶναι ἀδιόρθωτος. Τὸ σπῖτι αὐτὸ ἔχει χάλια ἀδιόρ-
 θωτα,

